

Kapitel 10.

Som alt tidligere antydet, formene Enkelte af Udvalget, at Instanternes Antal ved en almindelig Omordning af Retspleien uden Fare kunde indskrænkes til tvende, hvorefter den Stilling, der i dette Kapitel er anvist i Høiesteret, vilde forandres.

Udvalget — hvis Fleertal nærer den Ansættelse, at det rettest bør forblive ved de nugældende almindelige Regler om Betingelsen for Sagernes Indbringelse for Høiesteret efter Gjenstandens Betydning — skal iøvrigt ikke rejse nogen væsentlig Indvending imod den Stilling, der er anvist Høiesteret som Kassationsret. I det Høiesteret fornemlig skal være Kassationsret, er det en Selvfølge, at det nærmest er de formelle Spørgsmaal, der kunne indbringes for den. Vi skulle imidlertid ikke nægte, at det kan være rigtigt at lade Høiesteret selv afgjøre Spørgsmaal om Straffelovens Anvendelse, naar derfra undtages de Spørgsmaal, som angaae Valget af Straffegraden indenfor de lovbestemte Grændser. Skulde Høiesteret, i Stedet for selv at afgjøre Spørgsmaal om Straffelovens Anvendelse, vise Sagen tilbage til vedkommende Ret, der tidligere har dømt i Sagen, vilde det foranledige bethdeligt Ophold, Omkostninger og Uleilighed, uden at Nødvendighed i saa Henseende er tilstede, eller noget væsentligt Gode derved vilde opnaaes. De enkelte Forfrister, der gives saavel for Kassation paa Grund af formelle Mangler som for Forandring i Realiteten, i § 319 ere paa den ene Side, som Betegnelsen „navnlig“ ogsaa viser, ikke udtømmende, og paa den anden Side synes de os at gaae formeget i Enkeltheberne. Naar man dog ikke kan give udtømmende Regler, vil det være rettest at indskrænke sig til mere almindelige Bestemmelser og kun fremhæve de Tilfælde, der maae ansees som de vigtigste, de hyppigst forekommende, de, der ere af den Natur, at de, under almindelige Forhold, maae bevirke Kassation eller Forandring. Herefter ville vi foreslaae, foruden enkelte Forandringer, at c af Nr. 1, c, d, f, l og m af Nr. 2 og a, b og c af Nr. 3 udgaae.

Fleertallet foreslaaer, at § 321 udgaaer, da det ikke synes nødvendigt, naar Høiesteret allerede har prøvet formeentlige Mangler ved Underrettens Behandling, da atter at lade Høiesteret prøve disse; hvorimod Mindretallet (H. Hage) antager, at Høiesteret, ogsaa i disse Tilfælde, bør kunne paakaldes, da det er meget vigtigt, at der bliver en Enhed i Afgjørelsen af alle Spørgsmaal, der vedrøre Formernes Sagtagelse.

Den Afgang, der er aabnet Vidner, Rævninger og Andre ligesom ogsaa Forvrettede (§§ 322—23) til Indankning, bør, hvad særlig Indankning angaaer, efter Fleertallets Mening indskrænkes til de Tilfælde, i hvilke Bøden eller Erstatningssummen beløber sig til mindst 100 Rd.

Anmeldelsen efter § 324 vil meest passende kunne stee til Rævningerrettens Formand, eller paa hans Vegne til et af Medlemmerne, saa meget mere, som det efter vort Forslag om Meddommere ikke er afgjort, at der vil være en Underdommer, til hvem Anmeldelsen kan gjøres. — Fristen for Paaankningen kan vistnok uden Betænkelighed sættes eens for den, der opholder sig i Nørre- og Sønderjylland, og 4 i Stedet for 6 Uger maae være tilstrækkelig for Holsteen og Lauenborg, medens Fristen af 6 Maanedes, foruden for Island, Færøerne og Kolonierne, tillige maatte gjælde for Udlandet.

At en Sag, hvorunder Livsstraf er idømt en Tiltalt, altid bør undergives Høiesterets Prøvelse (§ 332) er vistnok rigtigt, men det bør dog kun være med Hensyn til de Spørgsmaal, der ifølge § 319 kunne indbringes for Høiesteret.

At Høiesteret i Almindelighed skulde tage Spørgsmaal om Straffelovens rigtige Anvendelse under Paakjendelse, uagtet ingen Anke desangaaende er fremsat (§ 339), kunne vi ikke finde rigtigt, da der i saadant Tilfælde synes at være tilstrækkelig Garanti for, at den affagte Dom er rigtig, og det let vilde forrykke Høiesterets Stilling til Sagen. Heller ikke kunne vi tiltræde den Bestemmelse i § 340, at Høiesteret ikke skulde være bunden ved den nedlagte Paastand, forsaavidt Straffens Bestemmelse angaaer.